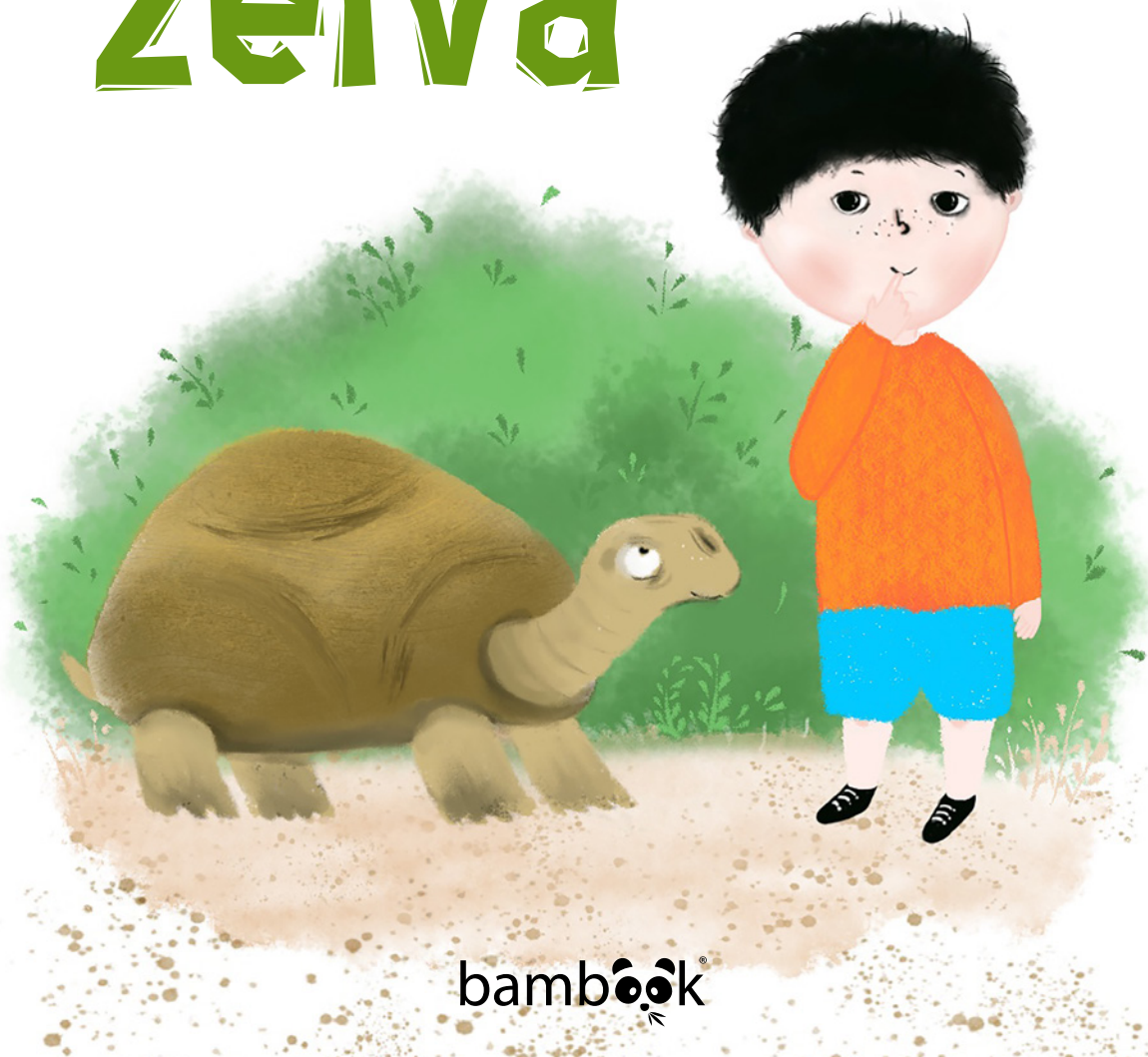

Iva Gecková
ilustrovala Kristina Cigrová

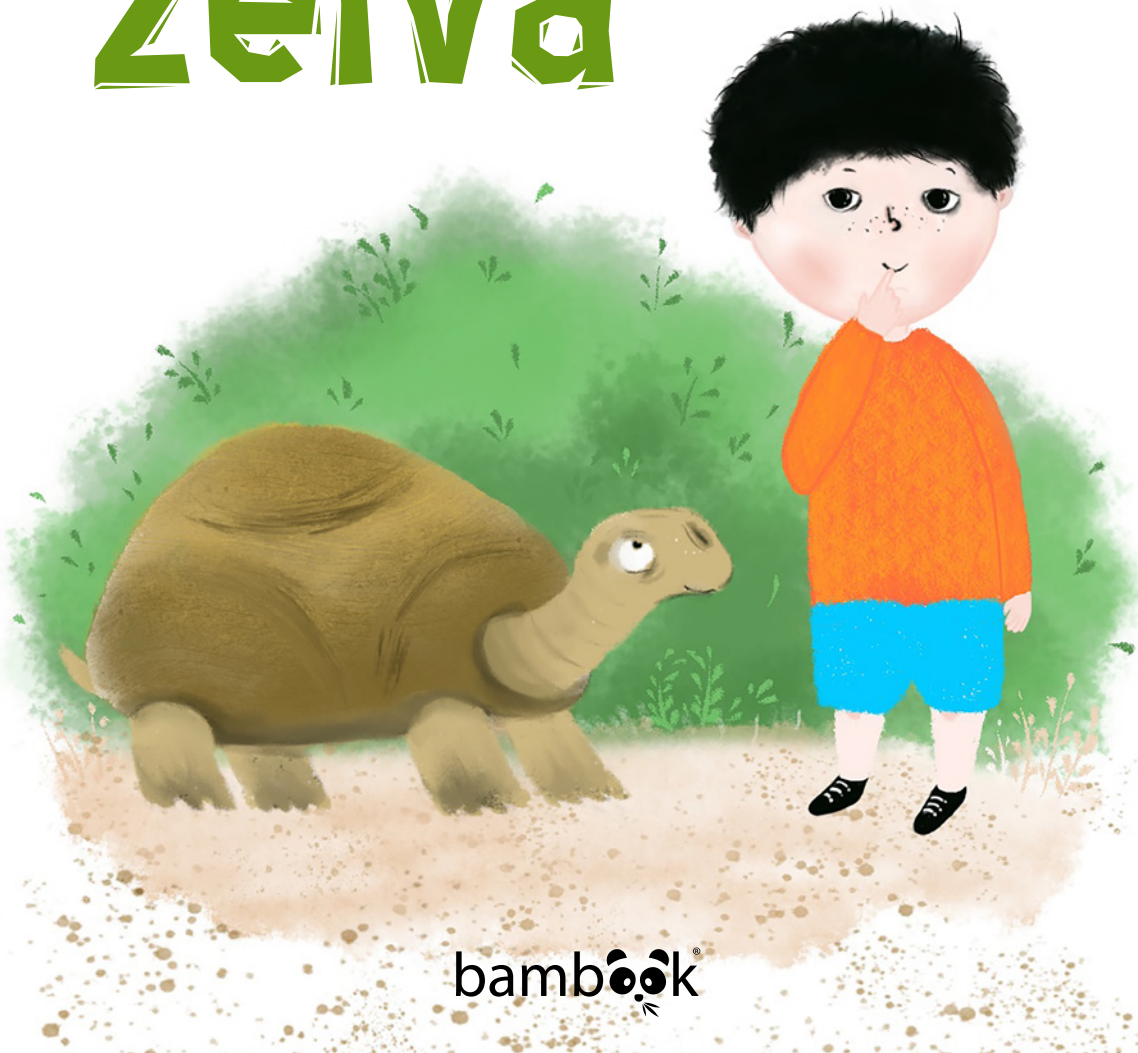
Co věděla moudrá želva

bambôk®

Iva Gecková
ilustrovala Kristina Cigrová

Co věděla moudrá želva

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

Co věděla moudrá želva

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7619. publikaci

Ilustrace Kristina Cigrová

Odpovědná redaktorka Jana Novotná

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1., 2020

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Kristina Cigrová

ISBN 978-80-271-1603-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-1602-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-2854-9 (print)

Obsah

Předmluva	7
Na hodině matematiky	9
Muffiny a těžký úkol	14
Co se stalo na parkovišti	22
Ovocný pohár šimpanze Pima	29
Nečekaná zpráva	34
Co na to opice?	40
Rozhovor s Agnes	47
O několik měsíců později... ..	53
Ještě o několik měsíců později... ..	55

Předmluva

Rodina...

... **tlupa**,

... **bezpečí**,

... **POMOC**,

... **síla**,

... **LÁSKA**.

Rodina je **tlupa**, ve které je nám dobře,

cítíme se v ní v **bezpečí**,

najdeme v ní vždy **POMOC**,

protože rodina má **sílu**.

Rodina je **LÁSKA**.

A té není nikdy málo!

Na hodině matematiky

Ve škole právě probíhala hodina matematiky. Paní učitelka opakovala s dětmi nově probíranou látku – zlomky. Desetiletý Lukáš Hájek seděl v poslední lavici v řadě u okna a díval se ven na střechy okolních domů. Okusoval přitom modré gumovací pero a přemýšlel o něčem důležitém. Že by to byla matematika? Nebo zlomky?

Kdepak! Matematika ani zlomky nebyly tak důležité, aby nad nimi musel Lukáš přemýšlet. Učil se dobře a matematiku měl ze všech předmětů nejraději. Ani zlomky pro něj nebyly nic těžkého. Když si o letních prázdninách listoval v učebnici

matematiky pro další ročník, zkusil si jen tak cvičně vypočítat několik příkladů a podle řešení na konci učebnice měl všechny správně. Lukáš byl zkrátka chytrý kluk.

Tak proč se teď mračí a vypadá tak zamyšleně?

Já vám to tedy prozradím: Lukáš má jít hned po škole do cukrárny!

Do cukrárny? Ale na tom přece není nic k přemýšlení! To je přece báječná věc, úplně vás vidím, jak nechápavě kroutíte hlavou. Vždyť v cukrárně mají samé dobré věci, třeba jahodový dort, horkou čokoládu se šlehačkou nebo vanilkovou zmrzlinu. Na takové dobroty se nikdo mračit nemusí. Dokonce ani Lukáš, který má rád matematiku.

„To je přece jasné, že cukrárna je fajn. Chodím do ní moc rád!“ řekl by vám Lukáš, kdybyste se ho na to zeptali. A pak by dodal: „Ale já se přece nebojím jít do cukrárny. Já přemýšlím nad tím, jaké muffiny budou v dnešní nabídce!“

Aha! Tak už je nám to jasné! Už víme, proč Lukáš okusuje svoje pero a vypadá tak zadumaně.

Navíc, a to byste měli vědět, ta cukrárna, do které Lukáš dnes po škole půjde, patří jeho mamince. Právě ona vymýšlí všechny ty úžasné dorty, muffiny a zákusky a pak je taky sama vyrábí, peče a zdobí. A když si neví rady, jaký krém má použít

třeba na kakaové muffiny, jestli vanilkový s malinami nebo smetanový s kousky čokolády, radí se s Lukášem. Už několikrát se stalo, že Lukáš vymyslel úplně nové složení krémů a dortíků. Jak říkám, je to opravdu moc chytrý kluk.

Dnes ráno, když seděl u stolu a sypal si do oranžové misky kukuřičné lupínky, radil mamince, aby zkusila vyrobit vanilkový krém s čokoládovými hoblinkami a kousky lámaného karamelu. Maminka byla pro jahodovou pěnu s mátou, ale bylo vidět, že nad Lukášovým návrhem docela vážně přemýšlí. Nakonec se zamyslela a řekla: „Tak víš co, Luky? Až půjdeš ze školy, stav se u mě v cukrárně a uvidíš, co tam na tebe bude čekat.“

No a právě teď se blíží ta chvíle, kdy zazvoní, Lukáš si sbalí z lavice učebnice, sešity a penál, zastrká je do batohu a vyběhne ze školy směrem k náměstí, kde přímo uprostřed stojí obchod s velikou cedulí:

Lukáš otevře dveře, vejde dovnitř a vdechne vůni vanilky, čokolády a jahod. Za pultem bude stát jeho usměvavá maminka a bude na něj mávat a zvat ho k sobě, aby ochutnal nějaký dortík nebo třeba řez. I když dnes to vlastně budou ty muffiny s krémem. Už úplně cítí, jak se mu krém rozplývá v puse. Nam!

Jenže ze snění Lukáše náhle vytrhl ostrý hlas paní učitelky. „Poznamenali jste si všichni číslo cvičení, které máte za domácí úkol? Může nám to pro jistotu zopakovat... třeba Lukáš!“ namířila na něj prstem. V tu chvíli zazvonilo.

Lukáš vyndal z pusy pero, počkal, až přestane zvonit, napřímil se a odpověděl: „Cvičení 12 ze strany 54, paní učitelko.“ A to si asi paní učitelka myslela, že nedává pozor, když se zadumaně dívá z okna. Jenže on ví o všem, co se ve třídě šustne, a ještě přitom dokáže přemýšlet nad smetanovým krémem na muffiny. Je to zkrátka chytrý kluk!

Muffiny a těžký úkol

Cesta ze školy uběhla raz dva. Lukáš totiž šel se svým kamarádem Honzou, se kterým nikdy není o legraci nouze. To proto, že umí napodobovat různá zvířata, a dokonce i hlasy lidí, a tak s nimi kus cesty šli ještě kohout, opice, kůň a pak i paní učitelka. Tu uměl Honza předvést opravdu dokonale. Jen se před tím vždycky radši rozhlédl, aby náhodou nestála někde v doslechu a nevytahala ho za ucho, jak už se to několikrát stalo.

Kluci se po cestě chechtali na celé kolo, a když procházeli kolem strážmistra Hrubého, který na přechodu zastavoval auta plácačkou, aby mohly děti v klidu přecházet, zavolal na ně: „Kluci, kluci, copak tak legračního vás ve škole učí?“

„Třeba tohle: íííááá, íííááá,“ napodoboval Honza osla a strážmistr se smál, až se zakuckal.

Když došli do ulice, kde Honza bydlel, rozloučili se a Lukáš dál pokračoval sám. Už to neměl daleko, zbývalo mu jenom projít kolem městského úřadu a knihovny, přejít napříč velké náměstí plné leštěných žulových kostek a byl u maminky ve vanilkové cukrárně. Když bral za kliku, už měl jasno: maminka určitě udělala ten vanilkový krém s čokoládovými hoblíčkami a karamellem.

+

Lukáš otevřel dveře a v nose ho okamžitě zašimrala jeho oblíbená vůně jahod a karamelu. Za pultem stála maminka v zástěře s obrázky dortů a smála se na něj. Hned naproti přes pult seděl na barové stoličce Martin, usrkával z šálku horkou kávu a na talířku vedle něj ležela čokoládová roláda. Martin, to je maminčin přítel. A vlastně je to taky Lukášův přítel. A kamarád. Lukáš ho má rád. Martin s ním dokonce někdy procvičuje češtinu. To je jediné, co Lukáše ve škole moc nebaví.

„Ahójj, Luky! Tak hádej, co jsem nakonec vymyslela,“ založila si mamka ruce v bok a tvářila se tajemně.

„Nazdar, Lukáši,“ usmál se na něj Martin.

Lukáš si položil tašku na svoji oblíbenou měkkou sedačku v koutě. Cukrárna byla teď v době oběda prázdná, jen ve vzdáleném koutě seděl pan Hradílek u svého notebooku, s táckem chlebíčků před sebou. Kývl Lukášovi na pozdrav. Pan Hradílek je totiž spisovatel a někdy přijde do jejich cukrárny s počítačem a stráví tam třeba celý den. A celý ten den píše, píše a píše a u toho si objednává jeden chlebiček za druhým. Maminka říkala, že jich takhle jednou snědl patnáct za den! Ale asi mu to prospívá, protože odchází vždycky moc spokojený, kýve hlavou a říká, že mu to šlo a že toho napsal za ten den tolik, co za celý minulý týden.

„Ahoj, vy dva. No, já myslím, že vyhrál ten karamel, ne?“ nechtěl se už nechat napínat Lukáš.

„Částečně. Nemohla jsem se rozhodnout, a tak jsem nakonec polovinu muffinů ozdobila krémem s karamellem a druhou polovinu krémem s jahodami a mátou. A už jsou skoro všechny pryč! Byla tady paní Procházková a koupila si jich rovnou pět, prý aby měla co dát vnoučatům, až přijedou.“

Lukáš chtěl už už něco vyhrknout, když vtom mu do řeči skočil Martin: „Neboj, maminka ti pár muffinů schovala. To by ti přece nemohla udělat, že by je prodala úplně všechny,“ mrkl na Lukáše.

Lukášovi spadl kámen ze srdce. Martin je prostě skvělý. Někdy přesně ví, co by chtěl Lukáš říct, a řekne to dopředu za něj.

Lukáše by zajímalo, jak to dělá, protože by to chtěl taky umět. Asi umí číst myšlenky, napadlo ho jednou. A taky ho napadlo, že se na to Martina bude muset co nejdříve zeptat.

Lukáš zaplul do své měkké sedačky. Martin se přesunul k němu, mrkl na něj a zeptal se: „Tak jak bylo ve škole? Neseš nějakou známku?“

„Jedničku z matematiky a dvě jedničky z hudebky,“ vypočítával na prstech Lukáš.

„To je skvělý. Říkali jsme si s maminkou, že když ti to ve škole tak dobře jde, zasloužil by sis nějakou odměnu...“ napínal ho Martin.

Maminka si přisedla k nim a položila před ně tácek s muffiny a tři talířky.

„Odměnu? Jakou odměnu?“ vyzvídal Lukáš. Byl zvědavý, co to bude.

Maminka s Martinem se na sebe podívali. „Napadlo nás, jestli by ses třeba nechtěl podívat do zoo,“ řekli současně.

Lukáš zavýskl. „Jó! To je super nápad!“ zvířata měl totiž moc rád, jen o chlup míň než matematiku.

„Tak jo, tuhle neděli tam můžeme vyrazit,“ navrhla maminka a postrčila k nim tácek.

„Máme tady šest kusů, takže každý dostane...“ nestihla dořict, protože ji Martin zarazil.

„Jani, počkej, to nám přece může spočítat Lukáš. Matematika mu jde,“ mrkl na něj.

Lukáš si poposedl a podíval se na tácek. Smály se na něj tři muffiny s vanilkovou čepicí s kousky čokolády a úlomky karamelu a tři muffiny s jahodovým krémem a nasekanou mátou.

„To je úplně jednoduchý. Jsme tři, takže každý z nás bude mít... dva kousky!“ zasmál se Lukáš.

„No jo, ale jak je rozdělíme, když máme dva druhy krému?“ zkoušela ho naoko maminka.

„Mami, to je přece taky jasný, ne? Každý dostane jeden muffin s vanilkovým krémem a jeden s jahodovým,“ ťuknul si Lukáš do čela. Je možné, že by maminka fakt nevěděla, že si to můžou rozdělit takhle? Ne, určitě ne, ona ho určitě jen zkouší, pomyslel si.

Martin rozdělil muffiny na talířky. Každý z nich dostal opravdu od každého druhu jeden. Pak ale Martina ještě něco napadlo. Lukáš mu to viděl na očích, protože mu v nich zahrály lišácké plamínky.

„No, počkej, ale co když nastane situace, že si třeba já žádné muffiny nedám, he?“ zdvihl Martin prst a čekal, jak na to bude Lukáš reagovat.

Jenže ten se nehodlal nechat jen tak napálit. „To je ještě jednodušší. Když ty si nedáš, tak máš prostě smůlu a já s mamkou si to všechno rozdělíme. Každý z nás bude mít tři kousky. Díky, kámo,“ plácl si s Martinem a smál se od ucha k uchu.

Jenže Martin se nechtěl tak lehce vzdát. „Moment, moment, já myslím, že tak jednoduché to není. Souhlasím s tebou, že ty a maminka budete mít každý tři kousky, o tom se nedá pochybovat. Ale jak si je rozdělíte? Jsou přece dva druhy krémů a od každého máme tři muffiny...“

Ahá, tak takhle to Martin myslel. Když jsou tři jahodové a tři vanilkové, jak se rozdělí mezi dva lidi, aby každý měl stejně? Lukáš si chvíli lámal hlavu a maminka s Martinem se na něj se zájmem dívali.

Jenže my víme, že Lukáš je moc chytrý kluk, takže určitě něco chytrého vymyslel!

„Už vím. Já si dám jeden jahodový a jeden vanilkový, to samé maminka. Zbyde jeden muffin jahodový a jeden vanilkový. Tak si buď každý můžeme rozříznout napůl a budeme mít úplně stejné počty, nebo si já dám vanilkový, protože tenhle krém mám rád, a maminka jahodový, protože má ráda jahody. Jinak to prostě vyřešit nejde,“ zubil se Lukáš.

„Správně, jde ti to fakt dobře,“ plácl si s ním Martin znova.